

Kristýna Pacovská

Doeefo
Nebes

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2017

© Jan Šuba-Makniha.cz

© Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-7548-57-6 (pdf)

ISBN 978-80-7548-58-3 (ePub)

ISBN 978-80-7548-59-0 (MOBI)

Obsah

Noční dobrodružství	1
Bouřlivé setkání	5
Okenní eskapáda	8
Nová poznání	12
Zasvěcení	16
Středem pozornosti	20
Přijetí	23
Nezvaný host	26
Čas akce	30
Pot a slzy	34
Vodní lázeň	38
Přípravy	42
Jako lovná zvěř I. část	45
Jako lovná zvěř II. část	49
Následky	53
Tvrdá rána	56
Audience	61
Smíření	65
Skotské ovzduší	69
Den D	72
Rodinné setkání	76
Pokřivená minulost	80
Hlas z neznáma	84
Probuzení	89
Neplánovaný výlet	93
Drobné komplikace	96
Město světél	100
Ocelová past I. část	104
Ocelová past II. část	109
Mezipřistání	114
Yegor	117
Prázdná placatka	121
Noc v korunách	126
Ruské přivítání	130

Klid před bouří.....	134
Tvrký pád.....	138
Sněžní andělé	142
Chybné rozhodnutí.....	146
Vyhaslý oheň	151
Příliš krutá realita	154
Ďáblova tvář	158
Lukrativní nabídka	161
Šílenství duše.....	164
Brána do pekel.....	168
Silnější než krev	172
V plamenech.....	176

Noční dobrodružství

„Sakra Christiane! Kam si mě to zase zatáhl?!“

„No ty si stěžuj! Tak jako tak vypadáš jako trhan. Já mám na rozdíl od tebe alespoň vkusnou garderobu.“

Podívám se na své roztrhané džíny a bílé tílko a odpovím: „Jenomže ty tu nejsi! Alespoň ne v hmotné podobě. Takže si tu svou snobskou garderobu nijak neponičíš.“

„Není snobská! Nechápu, jak můžeš být tak necitelná,“ vyhrkne ze sebe Christian.

„Necitelná?! Kdybych taková byla, tak se ti na to vykašlu, a do žádné barabizny s tebou nelezu.“

Christian na mě vrhne svůj lehce průhledný, a to myslím doslova, našťvaný pohled a s údivem ve tváři dodá: „Jak tohle můžeš říct?! Jde o jedno z největších a nejvznešenějších sídel Ameriky.“

Odfrknu si a vytáhnu si z vlasů další větvičku. „Jo, možná v devatenáctém století tomu tak bylo, ale dneska už je ten barák na odpis.“

„Kdo že je na co?“ Povzdechnu si. Komunikace s duchy je tak náročná! Především s těmi, kteří jsou přes dvě stě let staří. „Povídám, že ten dům se už brzy srovná se zemí.“

Je o pár kroků přede mnou, ale jakmile má poslední věta dorazí k jeho mrtvým uším, prudce se otočí a zabodne mi svou nehmotnou hůl do prsou. Vzhledem k tomu, že klidně projdu skrze něj, aniž by mi to přivodilo jakoukoli ujmu, nemá to onen kýžený efekt.

„Koukejte se zastavit, mladá dámo!“ Tentokrát se na něj otočím já.

„Tak hele, oslovení dáma vymřelo spolu s gentlemany na konci dvacátého století. Takže mi tak už laskavě neříkej.“ V jeho podání nonšalantně protočí oči a vydá se dál po mém boku.

„Dnešní generaci by řádná výuka společenského chování a základy etikety rozhodně neublížila.“

Koutek úst se mi zvedne do úsměvu a řeknu: „Ty seš vážně hroznej fouňa,“ na což se od něj dočkám odpovědi: „To je nějaký titul?“

Snažím se nevybuchnout smíchy: „Ovšem, titul...“

Na vzácnou chvíli se odmlčíme a dál postupujeme rozsáhlým komplexem kdysi jistě honosné stavby.

Překonali jsme zahradu prorostlou víc než deštný prales a konečně se dopracovali k hlavnímu vchodu. K naší smůle stále nedobytně zapečetěný mohutnými dveřmi. Otočím se na svého společníka.

„No, co teď génie?“ vrhne na mě široký úsměv a pak, bez mrknutí oka, projde skrze zeď. Tiše zakleju. Vždyť je to duch, pro Krista pána! Jasně že umí procházet předměty! Pořád na tu skutečnost zapomínám.

Chvíli stojím a přemýšlím, jestli na mě čirou náhodou nezapomněl, když se najednou objeví v okně o patro výš.

„Tak co je s tebou?“ řádně se na něj zamračím.

„Možná sis toho nevšiml, ale my smrtelníci si dveře musíme nejprve otevřít.“ Nedbá na můj sarkasmus, on asi stejně netuší, co to je, a klidně na mě dál shlíží ze své pozice.

„Překvapuje mě, že jste ještě tak triviální fyzikální zákon nedokázali obejít.“

„Co je na něm, prosím tě, triviálního?“

„Vždyť už dokážete i létat!“

Uchechtnu se. Tohle na mrtvých z dávné minulosti miluju. To, co je pro nás samozřejmé a jednoduché, je pro ně naprostou senzací.

„Nelétáme my, ale stroje, které sestavíme. Krom toho, první takový už předvedli bratři Wrightové.“

„Kdo? Aha... Z jakého že jsi roku?“

„1847“

„Bože, ty si vážně hrozně starý!“

„Starý ano, bůh nikoli. Ačkoli tak vypadám.“

Obrátím oči v sloup nad jeho nabubřelostí a snažím se ve svém zpomaleném mozku vydolovat nějakou inteligentní možnost, jak se dostat dovnitř.

„Vylez po tom keři,“ řekne s úsměvem Christian.

„To nemyslíš vážně?!“ zakvílím s pohledem zabodnutým do pár seschlých pruhů zeleně, táhnoucích se od země k oknu, ze kterého na mě shlíží Christian.

„Jestli máš snad lepší nápad...“

Zavrčím na protest, ale je mi jasné, že má pravdu. Tohle vážně není fér... To se prostě jako normální teenagerky nemůžu opíjet po klubech a bavit se se záhadnými cizinci? Ne. Já tu musím uprostřed noci šplhat jako hodně nepovedená parodie na pohádku o Locice, abych pomohla klukovi, který už je stejně dávno mrtvý.

Ostražitě přejdu k liáně a vyzkouším její stabilitu. Kupodivu drží. Rychle ještě mrknu na Christiana. Opírá se o parapet a se zaujetím sleduje každý můj počín. Zhluboka se nadechnu. Okey Jordnová, jdeme na to. Chytnu ji jako provaz a pomalu se začnu vytahovat směrem vzhůru. Ono to vážně jde! Usměju se sama pro sebe svému malému vítězství.

„Tak vidíš, jak ti to jde!“

Jakmile Christian dokončí větu, uslyším zřetelné chroupání. Liána povoluje. Skvělý... Začínám panikařit. Tohle není dobrý. Tohle fakt není... Vrchní konec mého přírodního lana jde k zemi a já spolu s ním. Sice jsem nevyšplhala moc vysoko, ale i tak mi prudký dopad na záda na pár vteřin vezme dech.

Do očí mi vstoupí slzy. Zmáčknu si břicho a snažím se nadechnout, co nejvíc to jde. Ležím tu jako zapomenutý bramborák na pánvičce a před očima mi pomalu začínají blikat černé tečky. Skvělý... To by mi tak chybělo, abych tu ještě omdlela. Zapojím veškeré své zbývající síly a podívám se po Christianovi.

Najednou za mi z ničeho nic jeho tvář objeví přímo před obličejem. Nepatrně sebou cuknu: „Ty a ty tvoje pitomý nápady!“

„Můžu snad za to, že jsi takové sele?“

Protočím oči nad jeho pokusem o využití naší mluvy: „Říká se tele, ne sele...“

„To je nepodstatné. Co je důležitější, nejspíš budeme muset najít nějaký adekvátnější způsob, jak tě dostat dovnitř. Takhle to totiž nepůjde.“

Povytáhnu na něj obočí: „Jo myslíš?“

„Ovšem. Vždyť to přece říkám,“ povzdechnu si a zvednu se na nohy, abych se zase rychle skácela k zemi.

„Au! Kruci!“

„Co je?“ zeptal se nechápavě Christian.

„Asi jsem si poranila nohu.“

„A můžeš chodit?“

Vrhnu na něj našťvaný pohled a odpovím: „Jo jasně, pohoda. Klidně si z fleku zaběhnu maraton...“

Nahne hlavu na stranu a zamyšleně nakrčí obočí: „Občas si říkám, jestli myslíš vždycky všechno tak, jak to říkáš.“

Rty se mi roztáhnou do širokého úsměvu: „Gratuluji! Právě si objevil sarkasmus! Věrného společníka všech cyniků a věčně nespokojených šťouralů.“

„Rozuměl jsem každému třetímu slovu,“ odpověděl zmateně Christian a já jsem radši nad tím vším jen mávla rukou.

„To chce čas. Stejně jako moje noha.“

„To nevypadá moc dobře,“ řekl Christian.

Ztěžka vypustím přebytečný vzduch z plic, abych potlačila nutkání znovu mu něco odseknout.

„Asi by to chtělo lékárníka,“ zabrblal Christian.

„Lékaře,“ odpověděla jsem zamračeně.

„Aha, no jistě. Lékaře.“

Obrátím oči v sloup: „To sice jo, ale tady v té hromadě suti ho asi těžko seženu.“

„Tak použij tu vaši komunikační krabičku,“ nechápavě se na něj zamračím a dodám: „Jakou krabičku?“

„No, tu co si s ní povídáte a ona vám odpovídá.“

Ještě chvíli to trvá, ale nakonec mi sepne. Rozesměju se a odpovím: „To asi myslíš telefon. Jo to je dobrý nápad.“

Začnu prohledávat kapsy, až ho konečně nahmatám a vytočím číslo. Christian mě celou dobu pozoruje. Když si telefon přiložím k uchu, zvedne pohled kamsi za mě. A v tu chvíli zbledne tak moc, jak sem si myslela, že ani není možné. Dokonce i na ducha. Zírá na to “cosi” jako uhranutý. Doslovná hrůza v jeho tváři mě úplně paralyzuje.

„Christiane...?“ tiše zašeptám jeho jméno.

Nejsem schopná se pohnout, natož se otočit. Christianovi zorničky se prudce rozšíří. Z hrdla mu vyjde přiškrcený výkřik a pak zmizí. Celé mé tělo polije ledový pot v hrozivé předtuše. Na sucho polknu a s očima dokořán se otočím. Srdce se mi zastaví.

Bouřlivé setkání

Dívám se do očí černých jako okolní noc a snažím se za každou cenu zůstat při vědomí. I když, ono by možná bylo lepší omdlít. Něco tak odporného a děsivého jsem ještě nikdy neviděla. A to se vídám s mrtvými. Hrdelně to zavrčí a pomalu se to ke mě začne přibližovat. S očima stále upřenýma do jeho se začnu sunout v sedě blíž k domu. S každým jeho krokem se já o kousek odsunu, až nakonec narazím zády do zdi. Už nemám kam jinam couvnout. Jsem tak paralyzovaná, že se ani nedokážu zvednout na nohy.

Hlavu nahne pomalu doleva a pozorně si mě prohlíží. Z úst mi unikne přidušený sten. Tak tohle je konec. Já tady umřu. To je jasné. Nemám šanci. Aniž by ze mě spustil zrak, sáhne si do vnitřní kapsy čehosi, co nejspíš kdysi bývala bunda, a vytáhne podivný malý předmět. Ačkoli jsem k smrti vyděšená, něco mě nutí přesunout veškerou svou pozornost k té maličkosti, kterou svírá v ruce. Tentokrát jsem to já, kdo nakloní hlavu ke straně.

Zúžím oči, až jsou z nich úzké štěrbinové a snažím se dekodovat symbol, který se mu houpe na provázku v ruce. Je mi povědomý... No ano! Vždyť je to obrácený pentagram! Prudce se stáhnou, až zády narazím do zdi a po páteři mi přeběhne ledový mráz. Netuším, na co to má, ale rozhodně z toho nemám dobrý pocit. Jde přeci o symbol pekel. A to nikdy nevěstí nic dobrého.

Přiblíží se o dalších pár kroků a mě se srdce zrychlí o dalších pár úderů. Jen kousek ode mě se zastaví a zvedne symbol přímo před mou tvář. Opět se mě zmocní ten prazvláštní a neutuchající pocit, že mě k sobě láká. Strach se stáhne hluboko pod povrch a teď už mě ovládá jen čirá zvědavost míšená s něčím, co se dá označit za touhu dostat se tomu co nejbližší.

Jako bych to ani nebyla já. Všechno mám zahalené v mlze včetně svého úsudku a neviditelná moc mě vytahuje na nohy a nutí pomalu překonat vzdálenost mezi mnou a monstrem. Tu samou vzdálenost, kterou jsem se snažila celou dobu tak úpěnlivě udržet. On se ani nehne. Jen nehybně stojí a čeká, až se mu kořist sama vláká do pasti. A tou kořistí jsem já. To mě ale momentálně vůbec nezajímá.

Jediné, co mi právě plně zaměstnává můj zatemněný mozek, je symbol, který přede mnou nehybně visí. Pomalu zvednu ruku ve snaze se jej dotknout. A v tu chvíli se to stane. Z ničeho nic se přede mnou zjeví temná postava. Respektive její záda. Ladným seskokem ze střechy přistane přímo přede mnou a tím přetrhne to zvláštní pouto, které mě táhlo k pentagramu.

Jakmile se moje vědomí dostane ze spárů temnoty, znovu skončím na zadku naplácnutá na stěnu. Strach se opět vrátí v plné síle a spolu s adrenalinem a

trochou vzrušení ve mě rozpoutá takovou bouři, že ani nevím, jestli vůbec dýchám.

Zrůda prudkým pohybem stáhne symbol zpátky k sobě a hrozivě zavrčí směrem na mého zachránce. Alespoň doufám, že mě přišel zachránit... Ten z pod svého dlouhého černého kabátu vytáhne šavli. TAK MOMENT! Kdo sakra nosí po kapsách šavle?! Napřáhne ji před sebe a v tu chvíli se ozve hrom, a blesk, který protne nebe, se odrazí v lesklé oceli. Spustí se provazy deště. To jako vážně? I v téhle absurdně absurdní situaci mi dojde, že je to příšerné kliše. Jako bych se ocitla v nějakém béčkovém hororu.

Jenomže, bohužel pro mě, tohle není film ale realita. Nemůžu to v tom nejhorším vypnout jediným stisknutím tlačítka na dálkovém ovladači. Nejsem Adam Sandler. Ozve se prudké švihnutí a to mě přiměje vrátit pozornost zpět do skutečnosti. Můj, říkejme mu zachránce, se jistým a rychlým pohybem ožene svým mečem po krku zrůdy. Ta je ale kupodivu dost ohebná a prohne záda jako v Matrixu.

Následují prudké výpady a stejně rychlé úhyby. Jako bych sledovala perfektní taneční choreografii. Ten pohled mě i přes můj silný strach uchvacuje. Jako by to měli předem nacvičené. Bojovník zvedne svůj meč nad hlavu a máchne jím na pravou stranu krku svého protivníka. Ten se intuitivně sehne. V tu chvíli svůj meč zastaví, otočí se kolem své osy a hladce jako máslo usekne stvůře hlavu. Z hrdla se mi vydere výkřik plný hrůzy. Zakryju si ústa dlaněmi a vytřeštěnýma očima zírám na hlavu, ležící v kaluži něčeho černého. Novodobý samuraj klidně a nevzrušeně otře čepel do nohavice svých kalhot a zasune ji zpět do pochvy.

Narovná se a mě se srdce rozbuší šíleným tempem, až mám strach, aby mi neprorazilo hrudní koš. Pomalu se otočí tváří ke mě. Vlasy černější, než noc, která nás obklopuje, oči ocelově šedé a lícní kosti ostře řezané, což jen podtrhuje jeho mrazivé vzezření. Ačkoli mě stále děsí možná víc než netvor, kterého právě zabil, tak se mu upřeně dívám do očí a on mi pohled stejně pevně oplácí. Najednou se mu zorničky rozšíří a na malinkou chvíli tak ztratí kamennou tvář.

Je to sice jen zlomek vteřiny, ale i tak si toho všimnu. Pomalu si mě prohlédne od hlavy k patě a skrz zuby prudce nasaje vzduch. Po celém těle mi naskočí husí kůže. Podívá se mi zpátky do očí a znovu vytáhne svůj meč. Zaúpím a sevru víčka pevně k sobě. Takže žádný zachránce. Kat.

Slyším, jak čepel protne vzduch a... Nic. Krev mi stále zběsile proudí žilami a tepnami. Uvnitř mého těla. Takže mi žádnou mou tělesnou část neoddelil. Seberu poslední drobné zbytečky své odvahy a otevřu oči. Nestojí nade mnou,

ale sklání se nad tělem zrůdy. A v rukou drtí její srdce. Poslední věc, kterou vidím, než se propadnu do vod bezvědomí, jsou plameny, které orgán v jeho rukou pohltí.

Okenní eskapáda

Zářivě bílé šaty mi obepínají mé tělo a kus dlouhé sukně se za mnou táhne, když kráčím chodbou pokrytou mramorem. Po stranách jsou v pravidelných odstupech rozmístěny tlusté sloupy, ze stejného materiálu, které se táhnou až ke stropu nekonečně vysoko nad mou hlavou. Mezi nimi je otevřený prostor prozářený tak silným jasem, že musím oči přivřít. Přesto dál pokračuji k cíli v podobě obrovských dvoukřídých dveří, které jsou na konci dlouhé chodby. Čím blíž jsem, tím klidnější a šťastnější se cítím. Jako bych mířila domů. Jsem už téměř u nich. Natahuju ruku ke zlaté klíče a...

S trhnutím se proberu a prudce se posadím. Páni, ten sen byl tak skutečný, až jsem si na chvíli myslěla... Tak moment! Kde to sakra jsem?! Ležím na obrovské posteli s nebesy. Na posteli, která rozhodně není moje. Rozhlédnu se po pokoji. Je velmi prostorný. Z jedné strany je obrovské okno zatažené těžkými rudými závěsy a z druhé otevřené dveře vedoucí do stejně luxusně zařízené koupelny. Hned naproti posteli jsou velké dvojité dveře.

Promnu si čelo, abych trochu zmírnila bolest hlavy. Najednou se mi všechno vrátí. To on! Musela jsem omdlít a on si mě odnesl do svého doupěte! Jako nějakou trofej z boje! Sakra, musím hned vypadnout. Vysoukám se z peřin a ke své nemalé úlevě zjistím, že jsem stále oblečená. Rozeběhnu se ke dveřím. Zamčené. No ovšem. Lomcuju klikou, ale je to naprosto zbytečné.

„Sakra!“ bouchnu pěstí do rámu.

„Nebud' sprostá, to se k dámě nehodí,“ uslyším a prudce se otočím za hlasem.

„Christiane! Kde si krucinál byl?!“

Nechápavě skrčí obočí a odpoví: „Kde jsem byl kdy?“

„Když si mě zatáhl do té barabizny a pak si mě tam jako největší zbabělec nechal s tou zrůdou!“

Trochu se ošije a spustí: „Dostal jsem strach. Na tom není nic zbabělého.“

Nevěřičně na něj vyválím oči: „A z čeho?! Že ti nic neudělá?!“

Můj sarkasmus samozřejmě opět nechápe.

„Jistě že ne. Báł sem se, že mi naopak něco provede.“

„A co by ti asi tak mohl udělat?! Jestli sis náhodou nevšiml, tak jsi mrtvý! Těžko ti někdo může ublížit! Ty jsi mě měl ochránit!“

Tentokrát na mě vykulí oči on: „A jak prosím tě? Sama si to teď řekla, jsem mrtvý.“

Rozhodím ruce a dodám: „No právě. Mohl si ho třeba vyděsit.“

„Ano? A jak by ho asi tak vyděsil někdo, kdo je pro něj neviditelný?!“

„To je jedno. Mohl si tam alespoň být se mnou.“

Obrátí oči v sloup a rozhlédne se po místnosti: „Páni, máš to tu pěkný.“ Hrubě povzdechnu a znovu zkusím kliku.

„Tohle není můj pokoj, ty pitomče!“

„A jak to mám vědět?“

„Myslíš, že bych se u sebe v pokoji zamkla?“

Pokrčí rameny a dodá: „Manýry dnešní doby jsou na to dostatečně prapodivné,“ povzdechnu a promnu si unavený obličej.

„Tak kde teda jsme?“ protáhnu si záda a znovu se kolem sebe rozhlédnu.

„To nevím, ale je čas to zjistit.“

Zrak mi padne na závěsy u okna. Rychlým krokem k nim přejdu a rozhrnu je. Nic. Alespoň nic, co by mi pomohlo zorientovat se v tom, kde jsem. Pod oknem vede kolem domu šterková cesta, která pak pokračuje rovně k okraji lesa, ve kterém se ztrácí. Zbytek je jen obyčejná tráva. Otočím se zpátky na Christiana. Pozvedne obočí.

„No?“ ušklíbnu se, „vylezu oknem.“

Zamračí se na mě a postaví se vedle mě: „Uvědomuješ si, že jsme nejméně dvacet metrů vysoko?“

Otočím klikou a opatrně okno otevřu.

„Jo, ale buď v klidu. Spustím se po tom okapu a až budu dole, nasadím tryskový tempo a hodně rychle se odtud pakuju.“

Můj život už je i tak komplikovaný. Další šílenosti vážně nepotřebuju. Opatrně se vyhoupnu na parapet a natáhnu se k okapu, který vede po rohu budovy. Pomalu se sunu dolů. Když už sem asi v polovině, ozve se pode mnou odkašlání.

Opatrně sklopím hlavu, abych se mohla přesvědčit, že je to ten, kdo si myslím. A nespletla jsem se. Střetnu se s ocelově šedým pohledem. Znovu hlavu zvednu a zavřu oči. Jistě, že je to on. S rukama založenýma na hrudi stojí přímo pode mnou a pozoruje můj akrobatický výkon. Jako bych k té rouře přirostla. Zezdola se ozve hlasitý povzdech: „Jak dlouho tam hodláš takhle viset?“

„Dokud neodejdeš a já tak budu mít opět volnou únikovou cestu.“

Cítím, že mé sevření začíná povolovat. Ten dole se ušklíbne: „Je ti jasné, že to se nestane, že?“

Zaúpím a nedobrovolně sjedu o kousek níž. Zajímalo by mě, kde se Christian zase toulá. Copak nikdy nemůže být tam, kde ho člověk potřebuje?

„Tak dost! Nemám na to celý den, koukej slézt dolů. Hned!“

Prudce zavrtím hlavou, protože slova by mě příliš vyčerpala. Bože! Jak sem se mohla dostat do tak absurdní situace? Můj únosce hrozivě vypustí vzduch z plic a přejde k okapu.

„Fajn, jak chceš. Nedala jsi mi na vybranou,“ nechápavě shlédnu dolů.

Zrovna pokládá dlaň na trubku. Najednou se po celé její délce rozšíří teplo. A pak horko. Jako by ji celou pohltily plameny. Snažím se odolávat, ale je mi jasné, že je to předem prohraný boj. Začíná ke mě doléhat zápach spáleného masa. Mého masa. Kašlu na to. Jestli mám umřít, tak ať sem u toho alespoň hezká. Znovu zavřu oči a pak se s přidušeným výkřikem pustím.

Ale na štěrk nedopadnu. Do náručí mě totiž chytanou dvě silné paže. Křečovitě sevřou jeho triko, ale oči neotevřu. Na tváři cítím jeho horký dech, když si už nejméně posté povzdechne: „Mohla by ses na mě laskavě podívat?“

Pootevřu jedno oko jen na tak malou škvíru, že stěží vidím čerstvé ranní slunce a najednou uslyším: „Já ti neublížím!“

Vzhledem k tomu, jak hrozivým hlasem to pronesl, se mi tomu nechce moc věřit, ale do konce života mít oči zavřené nemůžu. Bůh ví, jak dlouhý bude.

Takže se zhluboka nadechnu a otevřu je úplně. Cuknu sebou, protože jeho tvář je až nebezpečně blízko. Propaluje mě pohledem. Jako by snad něco hledal. Možná není tak hrozivý, jak se zdál. Tuhle myšlenku ale okamžitě nahradí vzpomínka na zkrvavený meč v jeho ruce. Ne, není to přítel. Je to vrah. Využiju příležitosti, kdy ode mě nečeká žádnou hrozbu a vší silou mu vrazím pěstí zesponu do brady. Rozhodí ho to tak, že mě upustí na zem. Na nic nečekám a vyšvihnu se na nohy. Sprintem se rozeběhnu přes trávník směrem k lesu. Slyším za sebou vzteklé nadávky. To mě vybudí k ještě rychlejšímu tempu. Už jsem skoro u hranice lesa, když se přede mnou z ničeho nic objeví obrovský pruh ohně, který mi zablokuje cestu.

Prudce zastavím a noha mi sklouzne na ranní rose. S výkřikem spadnu na záda a praštím se do hlavy. Před očima se mi začnou míhat černé tečky. Únosce ke mě pomalu dojde a s dalším z jeho oblíbených povzdechů si ke mě dřepne.

„Možná jsem tě tam měl nechat. Tímhle tempem jednoho z nás do konce týdne zabiješ.“

Než se znovu ztratím do bezvědomí, hlavou mi proběhne jedna povzbudivá myšlenka. Počítá, že nás zabiju já. Už mám život opět ve svých rukou!

Nová poznání

„No, tohle se moc nepovedlo.“

Se zakňučení rozlepím oči a zjistím, že jsem zpátky v pokoji, ze kterého jsem předtím utekla. Naproti mě sedí Christian.

„Co se stalo?“

„Po tvém dost chabém pokusu o útěk si uklouzla na trávniku. On tě pak zvedl a odnesl zpátky sem.“

Spadnu znovu do peřin a unaveně si promnu kořen nosu. Je fakt, že to byl dost trapný pokus. Ale kde se tam ksakru vzal ten oheň?! Podívám se na svou jedinou únikovou cestu. Železné rolety. No jistě. To jsem mohla čekat.

Vyhrabu se z postele a začnu se po místnosti procházet sem a tam. No tak, myslí Jordnová! Prudce se zastavím, když se z chodby ozvou kroky. Ježíši! Už je to tady. Otočím se na Christiana: „Co mám sakra dělat?!“ bezradně pokrčí rameny.

„Vážně skvělá rada, díky.“

Zamračí se na mě a řekne: „Hádám, že tohle je další z těch situací kdy něco říkáš a přitom myslíš pravý opak.“

Protočím oči a otočím se ke dveřím, které se právě otevrou. Do pokoje vejde můj věznitel spolu se dvěma dalšími muži. Hlasitě polknu a o pár kroků couvnu.

Ani jeden se neusmívá. Tak tohle určitě nebude přátelská návštěva. Zrychleně oddechuju. Ale i když mám strach, nehodlám se jim vzdát bez boje. Aniž bych přemýšlela dopředu, rozeběhnu se. Vší rychlostí vrazím do svého únosce ve snaze složit ho k zemi. Jenomže s ním to ani nehne. Takže na zemi končím já. Ti tři nade mnou stojí a zírají na mě jako na blázna. Což asi stejně jsem.

„Vážně se tě právě snažila zneškodnit?“ zeptá se mladý dlouhovlasý brunet s hlasem plným nevíry. Druhý týpek v draze vypadajícím obleku, se začne smát.

„Jo, tak s tou bude ještě veselo,“ svařtím obočí a podívám se nad sebe na tu obrovskou horu svalů.

„No tak fajn, do toho. Ať už to mám za sebou,“ nechápavě se na mě zamračí.

„Co chceš mít za sebou?“ otráveně zamručím.

„No smrt. Přišli jste mě přece zabít ne?“

Všichni tři se po sobě trochu překvapeně a trochu pohoršeně rozhlédnou. Havraní vlas si povzdechne, měla bych mu to začít počítat, z toho by mohl být

světový rekord, a ten dlouhomasý si ke mě přidřepne. Podepřu se na loktech, abych si udržela alespoň zdání důstojnosti a nadhledu.

„Ale děvče, my tě přece vůbec nemáme v plánu zabít. Copak jsme vrazi?“

Vrhnu na něj pochybný pohled a pak stočím oči k budoucímu rekordmanovi. Ten se ušklíbne. Je mu jasné, že myslím na tu "veselou" událost, při které jsme se seznámili. Dlouhomasému to nejspíš taky sepne: „Jen klid, ne všichni jsme taková zvířata jako Nick.“

Aha! Tak už máme i jeho jméno! Z nepochopitelných důvodů mě to přiměje k širokému úsměvu. Nick se na mě na oplátku zamračí a pro důraz si založí paže na hrudi. Vrátním svou pozornost zpátky k brunetovi.

„A co se mnou teda hodláte dělat?“ laskavě se na mě usměje a dodá: „Zasvětit tě.“

Zmučeně zaúpím a odpovím: „Takže jste nějaká ujetá náboženská sekta. Já věděla, že nebudete normální, ale doufala jsem v něco víc originálního.“

Chlápek v obleku se hurónsky rozesměje: „Sakra, ta holka se mi vážně začíná líbit!“

Brunet se lehce pousměje a odpoví: „Ne, nejsme sekta. Ale normální taky ne, v tom máš pravdu.“

Přivřu podezřívavě oči: „Tak fajn. Myslím, že je na čase, abyste mi zodpověděli pár otázek,“ brunet tentokrát v úsměvu odhalí i zuby.

„Samozřejmě. Vlastně máme taky pár otázek,“ vymění si krátký významný pohled s Nickem a dodá: „Ale myslím, že bude pohodlnější, když se k tomu všichni společně posadíme.“

S tím se postaví a nabídne mi ruku. Trochu hloupě ho ignoruju a vytáhnu se do stoje sama. Jen se usměje.

Vzhledem k tomu, že v místnosti nejsou žádné židle, nezbyvá než se posadit na postel. Christian si sedne vedle mě, což oni ale nevědí. Brunet a drahý oblek se posadí na sedátko u okna. Nick zůstane stát. Chvíli na sebe jen zíráme a nikdo z nás vlastně neví, jak začít.

„Co se jich zeptat, co jsou vlastně zač?“ pošeptá Christian, na což na něj krátce mrknu.

To není špatný nápad. Zhluboka se nadechnu a řeknu: „Takže, nejste ani vrazi, ani náboženský fanatici. Co teda jste?“

Nick a oblek se podívají na bruneta. Zřejmě se stal jejich nedobrovolným mluvčím. Promne si stehna a teprve potom se odhodlá k odpovědi.

„Jsme Elementi,“ pomalu přikývnu.

„Cože?“ zeptám se nevěřičně.

„Jsme potomci andělů.“

Chvilí přemýšlím, jestli by snad nebylo lepší, kdyby mě zabili. Zírám na něj s otevřenou pusou a on trpělivě čeká na mou reakci.

„Jo? A kde máte křídla?“

Bravo Jordnová! Odpověď hodná génia! Ježíši... Brunet se ušklíbne.

„Řekl jsem, že jsme jejich potomci, ne že jsme andělé.“

Tak fajn. Vlastně, proč by mě to mělo nějak ohromovat? Vždyť mluvím s mrtvými. Tak proč by nemohli existovat potomci andělů? Tohle je prostě jen další nevšední situace v mém, už tak šíleném životě. Cítím, že začínám panikařit. Bože, jen ať mluví pravdu! Ať to nejsou psychopati! Protože jestli je to tak, jestli jsou skutečně potomci andělů, ať už to znamená cokoli, mohli by mi pomoc pochopit, proč dokážu vídat mrtvé. Všichni tři si mě zkoumavě prohlíží.

„Bere to nějak v klidu.“

Podívám se na toho v obleku: „Věř tomu nebo ne, ale tohle není to nejdivnější, co se mi kdy stalo.“

Nick přimhouří oči: „Víš, co to znamená? To co ti Dee právě sdělil?“

„Dee?“

Brunet mi v prapodivném gestu mávne rukou: „Dimitrij.“

No bingo! Máme dvě jména ze tří! Fajn, když něco pojmenujete, získáte si k tomu vztah ne?

„Tak chápeš?“

„He?“ obrátím svou pozornost zpátky k Nickovi, kterému zacuká nebezpečně v čelisti.

„Co mám chápat?“

„Že jsi anděl!“

Nechápavě na něj zírám a dodám: „Hele, fakt mi to lichotí, ale nemyslíš si, že je trochu nevhodný se mnou teď flirtovat?“

Vykulí na mě nevěřičně oči, zatímco druzí dva se hlasitě rozesmějí. Když se oblek po nepatřičně dlouhé době uklidní, ujme se slova: „Musím uznat, že jsi skutečně velmi atraktivní, nicméně nemyslím, že to měla být lichotka.“

Začínám se v tom nepatrně ztrácet a zeptám se: „Tak jak to mělo být myšleno?“

Nick se tváří, jako by mi každou chvíli nejraději skočil po krku.

Dimitrij vstane a posadí se vedle mě, takže nedopatřením zasedne Christiana. Ten se s rozmrzelým výrazem rozplyne. Je to tak komický, že se rozesměju. Dee si mě přeměří zkoumavým pohledem, ale nakonec se rozhodne mé, podle něj pomatení smyslů, ignorovat.

„Tak dobře... Ehm, teď mi došlo, že ani neznáme tvé jméno.“

Chvíli se zamýšlím, jestli bych jim ho měla prozradit, ale koneckonců, proč ne.

„Jsem Riley,“ vesele se zašklebí.

„Fajn, moc rád tě poznávám.“

„Každopádně, Riley, musíš pochopit jednu moc důležitou věc. Pravdou je, že tě sem Nick přivedl z velice zvláštního důvodu. Musíš vědět, že nejsi tak obyčejná, jak sis doposud myslela. Vedle normálního života smrtelníků totiž existuje ještě jeden svět. Svět nebezpečný a při tom kouzelný. Svět, ve kterém si nikdy nemůžeš být ničím jistá. Svět Elementů.“

Zasvěcení

V době, kdy byla planeta teprve v začátcích a život zde se jen pomalu probouzel a rozvíjel, existoval vedle ní ještě jeden svět. Náš svět. Byl dokonalý. Bez jediné chyby. Neexistovaly tam žádné války, žádné nemoci, žádné zlo. Nic takového nám nebylo známo a nic nám nechybělo. Všeho, co jsme potřebovali, jsme měli dostatek. Neměli jsme žádnou vládu, která by nám řídila životy. Nebylo to třeba.

V harmonii a souladu jsme nepozorovaně žili po boku lidstva velice dlouhou dobu, aniž by o naší existenci věděli.

Neměli jsme potřebu zasahovat jim do života, přestože jejich historie byla více a více poznamenána černotou temnoty. Přesto měli právo činit svá vlastní rozhodnutí. Jejich technologie a vědomosti se stále zlepšovaly. A ačkoli jsme se snažili zůstat jim skrytí, svým způsobem si nás našli. Tušili, že je nad nimi něco většího, ale nedokázali určit, co to je. A tak si to každý specifikoval podle svého a jejich představy se zakořenily hluboko do lidského podvědomí v různých podobách.

Náš svět byl Eden, božský ráj. Byl tím, co na ně po smrti čekalo za nebeskou bránou. Platónovým světem idejí. Měl mnoho podob, ale všechny měly totožný základ. Byl to zkrátka ráj. Jenomže netrval věčně. Protože i andělé mohou mít černou duši. Přestože jsme neměli žádnou vyšší moc, měli jsme čtyři strážce. Nejmocnější ze všech andělů. Jejich úkolem nebylo řídit nás, ale chránit. Měli nad námi držet ochrannou ruku a dohlížet na spravedlivý a správný chod země.

Jenomže jednomu z nich, Samaelovi, už to přestávalo stačit. Toužil po moci, ale věděl, že nad anděly nikdy zvítězit nedokáže. A tak se zaměřil na mnohem slabší jedince. Na lidstvo. Snažil se ostatní přesvědčit, že na to máme plné právo, že lidstvo je jen hmyz a je třeba, aby nad nimi někdo pevně stál. A pár z nás mu skutečně uvěřilo. A tak se z ráje stalo peklo.

Ze čtyř strážců jeden padl. Spolu se svou armádou věrných se postavil proti třem svým bratrům, kterým tím zlomil srdce. Přesto věděli, že je třeba ho zastavit. Veškeré naděje na Samaelovu nápravu byly ztraceny a v naší zemi vypukla obrovská a zničující bitva. Mnoho z nás bylo krutě zabito a krása naší země byla poskvrněna litry andělské krve. Trvala nekonečně dlouho a po jejím konci už nebylo nic tak jako dřív. Čistota našich duší nám byla krutě vzata nelítostnou válkou. Všichni Samaelovi stoupenci byli zničeni, ale jemu se povedlo zmizet.

Naše země už nebyla obyvatelná. Museli jsme ji opustit a s tím i vše, co nám bylo drahé. Veškerou vznešenost a mír naše životy navěky opustily. Byli jsme

nuceni vzdát se našich způsobů a odejít mezi obyčejné smrtelníky. Časem jsme se s nimi sžili. A víc než to. My s nimi začali sdílet stejný osud. Vzdali jsme se své nesmrtelnosti pro lásku k lidem.

Skuteční andělé postupem času zemřeli a jako odkaz po sobě zanechali nás. Elementy. Potomky andělů a lidí. Posledními zástupci čistokrevných andělů jsou právě oni tři strážci, kteří obětovali svou svobodu a zůstali ve válkou zničené zemi, aby nad námi mohli i nadále držet stráž. Protože i když byl Samael poražen, nikdy se nevzdal svého snu na ovládnutí lidského světa. Sice přišel o armádu andělů, ale našel způsob, jak si vytvořit novou a mnohem horší. Armádu ghouľů.

A to je právě to monstrum, které si dnes v noci viděla, a které Nick zabil.“

Dimitrij se zhluboka nadechne poté, co dokončí svůj sálodlouhý monolog. Zírám na něj s pusou dokořán a bradou kdesi u kolen. To, co jsem si právě vyslechla, mi doslova vyrazilo dech.

„Vidím, že potřebuješ čas to trochu zpracovat.“

Dee se postaví a o pár kroků podstoupí. Nejspíš z dosahu mých vypoulených bulv, které hrozí každou chvíli vystřelit ven z očních důlků. Páni, čekala jsem všechno, ale tohle... Tohle mě prostě dostalo. Je to tak, tak... Já zkrátka nemám slov.

„Tak dobře, dejme tomu, že vám věřím, ale co to má společného se mnou.“
Dee se rozpačitě prohrábne ve vlasech.

„No, to je právě to. My nevíme,“ nechápavě se zamračím.

„Jak to myslíš, že nevíte?“ bezradně se podívá na Nicka.

Ten se ujme dalšího vysvětlování: „Jde o to, že víme, že nejsi obyčejná smrtelnice, ale zároveň jsem si jistý, že jsi mnohem víc, než jen obyčejná Elementka.“

Tentokrát mi čelist spadne až na podlahu: „Chceš mi snad tvrdit, že jsem potomek andělů?“

„Jo, přesně to chci říct.“

Schovám si tvář do dlaní a snažím se pravidelně oddechovat. Tohle je vážně šílený. Vždyť to přece vůbec nedává smysl. Cítím se jako Alenka v říši za zrcadlem. Jsem úplně zmatená.

Ucítím teplou dlaň na rameni

„Riley, já vím, že je tomu těžké uvěřit, ale musíš vědět, že je moc důležité, abys to pochopila. Samozřejmě ti dáme tolik času, kolik budeš potřebovat, ale je nutné, abychom co nejrychleji začali s tvým výcvikem.“

Prudce zvednu hlavu: „Cože?!“ promne si kořen nosu.

„Jde o to, že každý Element ovládá jeden ze čtyř základních živlů země. Jeden z elementů. Odtud to jméno. Vodu, oheň, zemi a vzduch. A my musíme zjistit, jaký z nich patří tobě. Máš totiž dost neurčitou auru.“

Jestli se budu dál tvářit tak nechápavě, ten výraz mi už zůstane.

„Jakou zase auru?“

To mi vysvětlí Nick: „Každá bytost má svou auru. Obklopuje nás a má svou specifickou barvu. Smrtníci mají šedou. Každý. Elementi, jakožto potomci andělů mají auru bílou s lehce zbarvenými okraji. A barva těch okrajů je právě to, co prozrazuje náš živel. Ti, co ovládají oheň, mají červený okraj. Voda má tmavě modrou. Země je zelená a vzduch blankytná modř. A ty...“

Povzdechne a zakroučí hlavou. Můj nechápavý výraz vystřídá zvědavý: „A já co?“

Dlouze se mi zadívá do očí a odpoví: „Tvá aura je zlatá.“

„A co to znamená?“ Dee se laskavě usměje.

„To znamená, že jsi výjimečná.“

Skvělý. Takže i v tak šíleném světě jsem pořád něčím jiná. Oblek se zvedne ze svého místa a postaví se vedle Nicka: „A my musíme přijít na to, jak. Mimochodem, jsem Adrian.“

S tím na mě laškovně mrkne. Protočím oči, což ho rozesměje. Dee ho zastrčí kamsi za sebe.

„Jistě máš spousty otázek.“

„To je slabé slovo. Jak vůbec dokážete vidět auru?“

Dee i Adrian se podívají na Nicka: „To dokážu jen já.“

Řekne to takovým tónem, že je mi jasné, že víc to rozvádět nechce. Nevadí. Koneckonců, já mám taky svá tajemství. Najednou se Adrian zamračí a promne si bradu.

„Jak je vlastně možné, že o svém původu nic nevíš? Vždyť Elementi se rodí jen dalším Elementům.“

Všechny tři páry očí se na mě zaměří. Rozpačitě pokrčím rameny.

„Neznám své rodiče. Co si pamatuji, vyrůstala jsem v dětských domovech. Když mi bylo patnáct, utekla jsem a od té doby žiju na ulici.“

Vyhýbám se jejich pohledu. Víím, že je to momentálně ta nejméně podstatná věc, přesto cítím stud. Dee si povzdechne.

„No, to vysvětluje, proč si o ničem nevěděla.“

Chvíli se mezi námi rozhostí ticho. Mám tak čas o všem přemýšlet. Ano, je to šílený. A ano, dost věcí mě děsí a ještě víc jich nechápu, ale na druhou stranu, možná jsem konečně našla místo, kam patřím. Postavím se před ně a podívám se jim do očí.

„Takže, to znamená, že tu zůstanu?“ Dee mi pevně stiskne rameno.

„Budeme moc rádi. Ale jen v případě, že si to sama přeješ.“

Všichni tři na mě hledí v neskryvaném očekávání. Už z nich necítím žádnou hrozbu. Naopak se cítím bezpečněji, než kdykoli před tím. Rozhodla jsem se. Vím jistě, že mi tahle volba obrátí život vzhůru nohama, ale také vím, že už se dál nechci životem jen bezradně protloukat. Chci znát odpovědi a mít konečně jasno v tom, kdo jsem. A kým mám být.

Středem pozornosti

„Není tenhle dům nějak moc velký pro tři chlapy?“

Poté, co se ujistili, že nemám v plánu další pokus o útěk, Nick s Adrianem někam zmizel a mě Dimitrij odvedl do kuchyně. Neuvědomovala jsem si, jaký mám hlad, dokud mi vůně restovaného masa neprostoupila všemi smysly.

„Vlastně nás tu žije celkem třináct. Většina je ještě v terénu, ale už brzo je poznáš.“

Trochu pokřiveně se usměju. Třináct úplně cizích lidí? Jo jasně, proč ne. Rozhodně z toho nemám nahnáno. Dee si mého rozpoložení všimne: „Neboj, určitě se ti budou líbit. Je to trochu praštěná parta, ale myslím, že až je trochu poznáš, zamiluješ si je.“

Snažím se v sobě najít stejné množství pozitivní energie, ale asi jsem ji všechnu vyplýtvala když, ne počkat, já vlastně nikdy žádnou neměla. Raději proto přestanu myslet na děsivě blízké setkání s novým druhem a využiju času na otázky, které mi hlodají v hlavě.

„Kde vlastně teď je?“ Dee krájí zeleninu, a tak mi nevěnuje tolik pozornosti.

„Kde je kdo?“

„No přece Samael. Říkal jsi, že se mu povedlo zmizet, ale kam?“

Dee odloží nůž a ušklíbne se na mě: „Znáš význam slova zmizet?“ Protočím oči. Kéž by stejně jako Christian nevěděl, co je to ironie.

„To vím, ale přece musíte něco vědět ne?“ Dee si povzdechne a dá se znovu do porcování zeleniny.

„Víme jen to, že se nachází někde na zemi a že se mu nějakým, jistě zvráceným, způsobem daří tvořit ghoully.“

„Co jsou vlastně zač?“

„Jsou to bezduché schránky. Kdysi bývali lidmi, ale Samael jim vzal duši a oni tak ztratili svou svobodnou vůli. Věrně mu slouží. Nemají žádné emoce, vzpomínky ani zábrany.“

Chvilí o tom přemýšlím a pak si vzpomenu na tu zvláštní chvíli, kdy jsem měla neodolatelnou chuť dotknout se ghoulova přívěsku. Svěřím se s tím Dimitrijovi.

„Jo, to je jedna z věcí, na které si musíš dávat zatracený pozor. Ghoulové mají za úkol nejen likvidaci nás Elementů, ale taky rozšíření jejich vlastních řad.“

Nechápavě se zamračím: „Jak to myslíš?“

„Viděla jsi ten přívěsek?“

Okamžitě se mi vybaví v hlavě.

„Ano. Obrácený pentagram. Je to symbol zla.“ Dee přikývne.

„Správně. Vlastní ho každý ghoul a pomocí něj dokáží zmanipulovat lidskou mysl. Zkrátka jsi jím nějakým způsobem okouzlena a stáváš se tak snadnou kořistí.“

Přeběhne mi z toho mráz po zádech. Když si představím, že nebýt Nicka... Nechci na to ani pomyslet.

„Co s nimi pak dělají? Teda, už vím, že jim vezme duši, ale jak?“

Ztěžka si povzdechne a začne vše servírovat na dva talíře.

„To nikdo neví. Ale jistě to není nic hezkého.“

Postaví přede mě obědo-snídani, jenomže mě mezitím přešla chuť. Takže se v tom jen přehrabuju vidličkou a přemýšlím nad všemi těmi chudáky, kteří si museli projít příšernými muky. Co se asi s duší stane, když je násilně vyjmuta ze své tělesné schránky?

Dee si všimne mé nechuti a dodá: „Musíš něco sníst.“

Chabě se na něj usměju a přece jen do sebe začnu soukat jedno sousto za druhým. Jíme v tichosti, které naruší až příchod Adriana. Posadí se vedle mě na barovou židličku a bez otálení mi ukradne rajčátko. Musím se tomu usmát.

„Už jsou tady všichni.“

Zrovna přežvykují kus masa, když to Adrian prohlásí. Hrkne ve mě a sousto mi zaskočí. Začnu kolem sebe prskat jako vzteklá kočka a Adrian mě pohotově několikrát praští do zad. Dee mi podá sklenici vody a řekne: „Jen klid. Všichni už jsou s novou situací obeznámeni.“

Aha, tak tohle je ta záležitost, kterou Nick s Adrianem zařizovali.

„Čekají v obýváku.“

Oba se na mě soustředěně zahledí. Adrian mě povzbudivě štouchne do ramene.

„Hej, klídek. Bude z tebe celebrita. To se nevidí každý den, aby měl Element zlatou auru.“

Vrhnou na něj zamračený pohled. Tímhle mě teda vážně neuklidnil. Dee ho vytáhne ze židle a postrčí ke dveřím.

„Chvíli tě tu necháme. Chápu, že je toho na tebe moc, takže si dej klidně na čas.“